

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

17. prosince 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 1 odst. 3 – Článek 6 odst. 1 – Postupy předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Listina základních práv Evropské unie – Článek 47 druhý pododstavec – Právo na přístup k nezávislému a nestrannému soudu – Systémové nebo celoplošné nedostatky – Pojem ‚vystavující justiční orgán‘ – Zohlednění vývoje situace po vydání příslušného evropského zatýkácího rozkazu – Povinnost vykonávajícího justičního orgánu ověřit konkrétním a přesným způsobem existenci závažných a prokazatelných důvodů se domnívat, že dotyčná osoba bude v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení jejího práva na spravedlivý proces“

Ve spojených věcech C-354/20 PPU a C-412/20 PPU,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dnů 31. července a 3. září 2020, došlými Soudnímu dvoru ve dnech 31. července a 3. září 2020, v řízeních týkajících se výkonu evropských zatýkácích rozkazů vydaných proti

L (C-354/20 PPU),

P (C-412/20 PPU),

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, M. Vilaras (zpravodaj), E. Regan, L. Bay Larsen, N. Piçarra a A. Kumin, předsedové senátů, T. von Danwitz, D. Šváby, S. Rodin, K. Jürimäe, L. S. Rossi, I. Jarukaitis a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k žádostem Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) ze dnů 31. července a 3. září 2020, aby byly žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce projednány v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. října 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za L, M. A. C. de Bruijnem a H. A. F. C. Tackem, advocaten,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za P, T. E. Korffem a T. Mustafazadem, advocaten,
 - za Openbaar Ministerie K. van der Schaftem a C. L. E. McGivern,
 - za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
 - za belgickou vládu (C-354/20 PPU) M. Van Regemorter a M. Jacobs, jako zmocněnkyněmi,
 - za Irsko J. Quaney, jako zmocněnkyní, které je nápomocen C. Donnelly, BL,
 - za polskou vládu B. Majczynou, A. Dalkowska, J. Sawicka a S. Żyrek, jako zmocněnci,
 - za Evropskou komisi P. Van Nuffelem, J. Tomkinem, K. Herrmann a S. Grünheid, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. listopadu 2020,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 19 odst. 1 SEU, čl. 47 druhého pododstavce Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci výkonu dvou evropských zatýkacích rozkazů v Nizozemsku, vydaných ve věci C-354/20 PPU dne 31. srpna 2015 Sądem Okręgowym w Poznaniu (Krajský soud v Poznani, Polsko) za účelem trestního řízení vedeného proti L a ve věci C-412/20 PPU dne 26. května 2020 Sądem Okręgowym w Sieradzu (Krajský soud v Sieradzu, Polsko) za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého P.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 5, 6 a 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:
 - „(5) Z cíle stanoveného pro [Evropskou] unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
 - (6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

[...]

- (10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 [SEU] některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 [SEU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.“
- 4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:
- „1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.
3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“
- 5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.
- 6 Článek 6 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, stanoví:
- „1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“
- 7 Článek 15 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví:
- „1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.
2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.
3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

Nizozemské právo

- 8 Rámcové rozhodnutí 2002/584 bylo do nizozemského práva provedeno zákonem *Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie* (zákon, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy) ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195), naposledy pozměněný zákonem ze dne 22. února 2017 (Stb. 2017, č. 82).

Spory v původním řízení a předběžné otázky

Věc C-354/20 PPU

- 9 Dne 7. února 2020 podal *officier van justitie* (zástupce úřadu státního zástupce, Nizozemsko) u *Rechtbank Amsterdam* (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) návrh na výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného dne 31. srpna 2015 *Sądem Okręgowym w Poznaniu* (Krajský soud v Poznani).
- 10 Účelem tohoto evropského zatýkacího rozkazu je zatčení a předání L, polského státního příslušníka bez trvalého bydliště nebo trvalého pobytu v Nizozemsku, za účelem vedení trestního řízení v souvislosti s obchodováním s omamnými látkami a držením padělaných dokladů totožnosti.
- 11 Předkládající soud přezkoumal návrh na výkon evropského zatýkacího rozkazu na veřejném zasedání dne 10. března 2020. Dne 24. března vydal mezitímní rozhodnutí, kterým se dočasně zastavuje vyšetřování s cílem umožnit L a úřadu státního zástupce předložit písemná vyjádření k nejnovějšímu vývoji v oblasti právního státu v Polsku a k důsledkům tohoto vývoje, pokud jde o povinnosti tohoto soudu vyplývající z rozsudku ze dne 25. července 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému)* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 12 Dne 12. června 2020 vydal předkládající soud na veřejném jednání, které následovalo po předložení vyjádření L a úřadu státního zástupce, nové mezitímní rozhodnutí, v němž požádal státního zástupce, aby položil určité otázky justičnímu orgánu, který vydal dotčený evropský zatýkací rozkaz. Vystavující justiční orgán odpověděl na položené otázky ve dnech 25. června a 7. července 2020, s výjimkou těch, které se týkají *Sądu Najwyższego (Izba Dyscyplinarna)* (Nejvyšší soud, kárné kolegium, Polsko), u nichž uvedl, že by se předkládající soud měl obrátit přímo na *Sąd Najwyższy* (Nejvyšší soud).
- 13 Na žádost předkládajícího soudu úřad státního zástupce znovu položil otázku týkající se *Sądu Najwyższego* (Nejvyšší soud) justičnímu orgánu, který vydal dotčený evropský zatýkací rozkaz, a prostřednictvím Eurojustu přímo *Sądu Najwyższemu* (Nejvyšší soud), avšak neobdržel odpověď.
- 14 Předkládající soud odkazuje na několik nedávných událostí, ve vztahu k nimž má pochybnosti o nezávislosti soudnictví v Polsku, mezi něž patří:
- rozsudky ze dne 19. listopadu 2019, *A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu)* (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982) a ze dne 26. března 2020, *Miasto Łowicz a Prokurator Generalny* (C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234);
 - rozsudek *Sądu Najwyższego (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych)* (Nejvyšší soud – pracovněprávní a sociálněprávní kolegium) ze dne 5. prosince 2019, v němž tento soud rozhodoval ve sporu, v němž byla podána žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-585/18, a stanovil, že *Krajowa Rada Sądownictwa* (Národní rada soudnictví, Polsko) není v současném složení orgánem nestranným a nezávislým na zákonodárné a výkonné moci;

- žaloba pro nesplnění povinností podaná Evropskou komisí proti Polské republice (věc C-791/19) a usnesení Soudního dvora ze dne 8. dubna 2020, Komise v. Polsko (C-791/19 R, EU:C:2020:277);
 - skutečnost, že Polská republika dne 20. prosince 2019 přijala nový zákon o soudním systému, který vstoupil v platnost dne 14. února 2020, což vedlo Komisi k zahájení řízení o nesplnění povinnosti dne 29. dubna 2020 tím, že tomuto členskému státu zaslala výzvu dopisem týkající se tohoto nového zákona, a
 - konání jednání o zbavení trestněprávní imunity polského soudce dne 9. června 2020 před Sądem Najwyższym (Izba Dyscyplinarna) (Nejvyšší soud, kárné kolegium) a vyhlášení rozsudku téhož dne.
- 15 Předkládající soud má zejména na základě těchto nových skutečností za to, že nezávislost polských soudů, včetně soudu, který vydal evropský zatýkácí rozkaz dotčený ve věci v původním řízení, není zajištěna. Podle předkládajícího soudu hrozí, že budou polští soudci podrobeni disciplinárnímu řízení před orgánem, jehož nezávislost není zajištěna, zejména v případě, kdy tito polští soudci ověřují, zda soudce nebo soud splňují záruky nezávislosti vyžadované unijním právem.
- 16 Podle předkládajícího soudu vyvstává zaprvé otázka, zda unijní právo brání vykonávajícímu justičnímu orgánu vykonat evropský zatýkácí rozkaz vydaný vystavujícím justičním orgánem, jehož nezávislost již není zaručena, s ohledem na vývoj událostí, k nimž došlo po vydání tohoto zatýkácího rozkazu.
- 17 V této souvislosti má předkládající soud za to, že z rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 74), vyplývá, že i když je orgán vystavující evropský zatýkácí rozkaz soudcem nebo soudem, musí být tento orgán schopen ujistit vykonávající justiční orgán, že jedná při výkonu svých funkcí inherentních vydání evropského zatýkácího rozkazu nezávisle. Předkládající soud má dále za to, že soud, který vydal evropský zatýkácí rozkaz, musí nadále splňovat tento požadavek i po vydání zatýkácího rozkazu, neboť může být povolán k plnění úkolů neoddelitelně spjatých s vydáním evropského zatýkácího rozkazu, jako je poskytnutí doplňujících nebo dodatečných informací ve smyslu čl. 15 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo záruky ohledně podmínek držení ve vazbě nebo přijetí předávané osoby. Soudní dvůr však dosud nerozhodl o otázce, zda musí vykonávající justiční orgán vykonat evropský zatýkácí rozkaz vystavujícího justičního orgánu, který již nesplňuje požadavky účinné soudní ochrany.
- 18 Zadruhé pro případ záporné odpovědi na první předběžnou otázku, předkládající soud uvádí, že z nedávných událostí uvedených v bodě 14 tohoto rozsudku vyplývá, že existují systémové a celoplošné nedostatky, pokud jde o nezávislost polského soudnictví, takže právo na nezávislý soud již není zaručeno žádné osobě, která se musí dostavit k polskému soudu. Vyvstává tedy otázka, zda takové zjištění samo o sobě postačuje k odůvodnění odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu, aniž je třeba zkoumat osobní situaci osoby, na kterou byl takový zatýkácí rozkaz vydán, jak vyžaduje rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 79).
- 19 Podle předkládajícího soudu je třeba na tuto otázku odpovědět kladně bez ohledu na tento rozsudek, který se netýká případů, kdy systémové a celoplošné nedostatky týkající se nezávislosti soudnictví jsou takové povahy, že právní předpisy vystavujícího členského státu již tuto nezávislost nezaručují.
- 20 Zatřetí, pro případ záporné odpovědi na druhou předběžnou otázku, předkládající soud uvádí, že ačkoli otázka položená justičnímu orgánu, který vydal evropský zatýkácí rozkaz dotčený ve věci v původním řízení, týkající se Sądu Najwyższego (Izba Dyscyplinarna) (Nejvyšší soud, kárné kolegium), nebyla zodpovězena, z jiných zdrojů je mu známo, že posledně uvedené kolegium i po přijetí usnesení Soudního dvora ze dne 8. dubna 2020, Komise v. Polsko (C-791/19 R, EU:C:2020:277), rozhodovalo ve věcech týkajících se polských soudců. Za těchto podmínek se předkládající soud táže, zda toto zjištění postačuje k tomu, aby bylo možné mít za to, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že osoba, na niž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, jako je zatýkácí rozkaz dotčený ve věci v původním

řízení, bude vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces, a to i za předpokladu, že její osobní situace, povaha trestných činů, za které je trestně stíhána a skutkové okolnosti, za nichž byl zatýkácí rozkaz vydán, neumožňují předpokládat, že výkonná nebo zákonodárná moc bude vyvíjet nátlak na soudy vystavujícího členského státu, aby ovlivnily trestní řízení zahájené proti této osobě. Podle předkládajícího soudu je třeba na tuto otázku odpovědět rovněž kladně.

- 21 Za těchto okolností se Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Brání rámcové rozhodnutí [2002/584], čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU nebo čl. 47 druhý pododstavec Listiny tomu, aby vykonávající justiční orgán vykonal [evropský zatýkácí rozkaz] vydaný soudem, zatímco vnitrostátní právní předpisy vystavujícího členského státu byly změněny po vydání tohoto [evropského zatýkácího rozkazu] takovým způsobem, že tento soud již nesplňuje požadavky účinné soudní ochrany, jelikož tyto právní předpisy již nezaručují nezávislost tohoto soudu?
- 2) Brání rámcové rozhodnutí [2002/584] a čl. 47 druhý pododstavec Listiny tomu, aby vykonávající justiční orgán vykonal [evropský zatýkácí rozkaz], pokud zjistil, že ve vystavujícím členském státě je každá trestně stíhaná osoba, a tedy i vyžádaná osoba, vystavena skutečnému nebezpečí, že dojde k porušení jejího základního práva na nezávislý soud, a to bez ohledu na to, které soudy tohoto členského státu jsou příslušné k rozhodování v řízeních zahájených proti vyžádané osobě a nezávisle na osobní situaci této osoby, na povaze trestného činu, za který je trestně stíhána a na skutkových okolnostech, za nichž byl vydán [evropský zatýkácí rozkaz], přičemž toto nebezpečí souvisí s tím, že soudy vystavujícího členského státu již nejsou z důvodu systémových a celoplošných nedostatků nezávislé?
- 3) Brání rámcové rozhodnutí [2002/584] a čl. 47 druhý pododstavec Listiny tomu, aby vykonávající soudní orgán vykonal [evropský zatýkácí rozkaz], pokud zjistil, že:
- ve vystavujícím členském státě je každá trestně stíhaná osoba vystavena skutečnému nebezpečí, že bude porušeno její základní právo na spravedlivý proces, přičemž toto nebezpečí souvisí se systémovými a celoplošnými nedostatky nezávislosti soudní moci tohoto členského státu,
 - tyto systémové a celoplošné nedostatky tedy nejenže mohou mít negativní dopad na soudy tohoto členského státu příslušné k rozhodování v řízeních zahájených proti vyžádané osobě, nýbrž takový negativní dopad skutečně mají, a
 - existují proto závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že vyžádaná osoba bude vystavena skutečnému nebezpečí, že bude porušeno její základní právo na nezávislý soud, a tím narušena podstata jejího základního práva na spravedlivý proces,

i když vyžádaná osoba bez ohledu na tyto systémové a celoplošné nedostatky nevyjádřila konkrétní obavy a její osobní situace, povaha trestných činů, za něž je stíhána a skutkové souvislosti, za nichž byl vydán [evropský zatýkácí rozkaz], nevedou k obavám, kromě těchto systémových a celoplošných nedostatků, že by orgány výkonné nebo zákonodárné moci konkrétně vyvíjely v rámci dotčeného trestního řízení nátlak nebo toto řízení ovlivňovaly?“

Věc C-412/20 PPU

- 22 Dne 23. června 2020 podal úřad státního zástupce u Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) návrh na výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného dne 26. května 2020 Sądem Okręgowym w Sieradzu (Krajský soud v Sieradzu).

- 23 Tento evropský zatýkáací rozkaz směřuje k zatčení a předání P za účelem výkonu zbytku trestu odnětí svobody uloženého P rozsudkem Sądu Rejonowego w Wieluniu (okresní soud ve Wieluni, Polsko) ze dne 18. července 2019. Předkládající soud uvádí, že P byl odsouzen za různé výhrůžky a násilné činy, které všechny spáchal během pěti let po vykonání trestu odnětí svobody v délce nejméně šesti měsíců, jenž mu byl uložen za obdobné přechyiny.
- 24 Předkládající soud odkazuje na důvody uvedené v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, která je předmětem věci C-354/20 PPU. Uvádí, že soud, který vydává evropský zatýkáací rozkaz, musí podle jeho názoru splňovat podmínky nezbytné k zajištění účinné soudní ochrany, a to jak při žádosti o předání vyžádané osoby za účelem trestního stíhání, tak při žádosti o předání této osoby za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Dodává, že ve věci C-412/20 PPU byl evropský zatýkáací rozkaz dotčený ve věci v původním řízení vydán až po nedávných událostech, na něž je poukázáno v bodě 14 tohoto rozsudku.
- 25 Za těchto okolností se Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání rámcové rozhodnutí [2002/584], čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec [SEU] nebo čl. 47 druhý pododstavec [Listiny] tomu, aby vykonávající justiční orgán vykonal evropský zatýkáací rozkaz vydaný soudem, který nesplňuje podmínky nezbytné pro účinnou soudní ochranu, a to již v okamžiku vydání evropského zatýkáacího rozkazu, jelikož právní předpisy vystavujícího členského státu nezaručují nezávislost tohoto soudu, a to již v okamžiku vydání evropského zatýkáacího rozkazu?“

Řízení před Soudním dvorem

- 26 Předkládající soud požádal o projednání věci v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora. Na podporu svých žádostí uvedl, že L i P jsou oba v současnosti zbaveni osobní svobody.
- 27 Zprv je třeba poznamenat, že se tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkají zejména výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Mohou tedy být projednány v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 28 Zadruhé je podle judikatury Soudního dvora nutno zohlednit okolnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 38 a citovaná judikatura].
- 29 Podle vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem bylo totiž opatření zajištění týkající se L nařízeno v rámci výkonu evropského zatýkáacího rozkazu vydaného proti dotyčné osobě. Pokud jde o P, předkládající soud sice uvedl, že v okamžiku, kdy byla Soudnímu dvoru sdělena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-412/20 PPU, byl již P zajištěn za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého nizozemským soudem, nicméně upřesnil, že tato vazba skončí dne 20. října 2020 a že od následujícího dne bude P zajištěn za účelem výkonu evropského zatýkáacího rozkazu, který proti němu byl vydán.
- 30 Za těchto podmínek se čtvrtý senát Soudního dvora ve dnech 12. srpna a 10. září 2020 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl vyhovět žádostem předkládajícího soudu o projednání těchto žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.
- 31 Tento senát se rovněž rozhodl předat věci C-354/20 PPU a C-412/20 PPU zpět Soudnímu dvoru, aby je přidělil velkému senátu.

- 32 Rozhodnutím Soudního dvora ze dne 15. září 2020 byly věci C-354/20 PPU a C-412/20 PPU spojeny pro účely ústní části řízení a pro vydání konečného rozsudku s ohledem na jejich vzájemnou souvislost.

K předběžným otázkám

- 33 Podstatou otázek předkládajícího soudu v těchto dvou věcech, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 6 odst. 1 a čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládány v tom smyslu, že pokud vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, má důkazy o systémových nebo celoplošných nedostacích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státu, které existují v okamžiku vydání evropského zatýkácího rozkazu nebo nastaly po jeho vydání, může tento vykonávající justiční orgán odepřít postavení „vystavujícího justičního orgánu“ soudu, který tento zatýkácí rozkaz vydal, a může vycházet z předpokladu, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání osoby do tohoto členského státu bude tato osoba vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces, zaručeného čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, aniž by byl povinen provést konkrétní a přesné ověření, které zohlední zejména osobní situaci této osoby, povahu dotčeného trestného činu, jakož i skutkové okolnosti, za nichž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán.
- 34 Za účelem odpovědi na položené otázky je třeba zaprvé určit, zda čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán může odepřít postavení „vystavujícího justičního orgánu“ ve smyslu tohoto ustanovení soudu, který vydal evropský zatýkácí rozkaz, pouze z toho důvodu, že má důkazy o systémových nebo celoplošných nedostacích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státu, které existovaly v okamžiku vydání evropského zatýkácího rozkazu nebo nastaly po jeho vydání.
- 35 V této souvislosti je třeba připomenout, že zásada jak vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [posudek 2/13 ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 191 a rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 43].
- 36 Pokud jde konkrétně o rámcové rozhodnutí 2002/584, z bodu 6 jeho odůvodnění vyplývá, že evropský zatýkácí rozkaz zavedený tímto rámcovým rozhodnutím „je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce“. Jak uvedl Soudní dvůr, tato zásada se uplatní v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41].
- 37 Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584 a výkon evropského zatýkácího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. Zatímco výkon evropského zatýkácího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41, jakož i citovaná judikatura].

- 38 Nicméně zásada vzájemného uznávání předpokládá, že pouze evropské zatýkácí rozkazy ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykonány v souladu s jeho ustanoveními, což vyžaduje, aby takový zatýkácí rozkaz, který je v tomto ustanovení kvalifikován jako „soudní rozhodnutí“, byl vydán „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 46, jakož i citovaná judikatura]. Posledně uvedený pojem znamená, že příslušný orgán jedná při výkonu svých funkcí inherentních vydání evropského zatýkácího rozkazu nezávisle [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, body 74 a 88].
- 39 V této souvislosti je třeba připomenout, že požadavek nezávislosti soudců spadá do podstaty základního práva na spravedlivý proces, které má zásadní význam jakožto záruka ochrany všech práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, a jako záruka zachování společných hodnot členských států stanovených v článku 2 SEU, zejména hodnoty právního státu [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 48].
- 40 Za těchto podmínek přísluší každému členskému státu, aby za účelem zajištění plného uplatňování zásad vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, na nichž stojí fungování mechanismu evropského zatýkácího rozkazu zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, zajistil s výhradou konečného přezkumu Soudním dvorem zachování nezávislosti soudní moci tím, že se zdrží jakéhokoli opatření, které by ji mohlo ohrozit.
- 41 Vykonávající justiční orgán, který má důkazy o systémových nebo celoplošných nedostacích týkajících se nezávislosti soudní moci vystavujícího členského státu, které existovaly v okamžiku vydání příslušného evropského zatýkácího rozkazu nebo nastaly po jeho vydání, však nemůže odepřít postavení „vystavujícího justičního orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 všem soudcům a soudům tohoto členského státu, kteří jednají ze své podstaty zcela nezávisle na moci výkoné.
- 42 Existence takových nedostatků totiž nemusí mít nezbytně vliv na všechna rozhodnutí, která mohou soudy tohoto členského státu přijmout v každém jednotlivém případě.
- 43 Opačný výklad by vedl k rozšíření omezení, která mohou postihnout zásady vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, nad rámec „výjimečných okolností“ ve smyslu judikatury uvedené v bodě 35 tohoto rozsudku, což by vedlo k obecnému vyloučení použití těchto zásad v rámci evropských zatýkácích rozkazů vydaných soudy členského státu, jehož se tyto nedostatky týkají.
- 44 Takový výklad by rovněž vedl k tomu, že žádný soud tohoto členského státu by již nemohl být považován za „soud“ pro účely použití jiných ustanovení unijního práva, zejména článku 267 SFEU (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, body 38 a 43).
- 45 Závěry rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), na které odkazuje předkládající soud, nemohou výše uvedené úvahy zpochybnit.
- 46 V tomto rozsudku Soudní dvůr nejprve připomněl, že pojem „justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 se neomezuje na označení pouze soudců či soudů členského státu, ale musí být chápán tak, že širě označuje orgány povolané k účasti na výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu, na rozdíl zejména od ministerstev nebo policejních orgánů, které spadají pod moc výkonnou [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 50].

- 47 Soudní dvůr dále rozhodl, že vystavující justiční orgán musí být schopen ujistit vykonávající justiční orgán, že s ohledem na záruky plynoucí z právního řádu vystavujícího členského státu jedná při výkonu svých funkcí inherentních vydání evropského zatýkácího rozkazu nezávisle. Upřesnil, že tato nezávislost vyžaduje existenci statutárních a organizačních pravidel, jež mohou zajistit, aby vystavující justiční orgán nebyl při přijímání rozhodnutí o vydání takového zatýkácího rozkazu vystaven jakémukoli riziku, že by podléhal zejména individuálnímu pokynu ze strany výkonné moci [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 74].
- 48 Soudní dvůr tak rozhodl, že státní zastupitelství dotčená ve věcech, v nichž byl vydán tento rozsudek, nesplňují požadavek nezávislosti, který je inherentní pojmu „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, nikoli na základě skutečností, které mají prokázat existenci systémových nebo celoplošných nedostatků nezávislosti soudní moci členského státu, k němuž tato státní zastupitelství náležejí, ale z důvodu statutárních a organizačních pravidel přijatých tímto členským státem v rámci jeho procesní autonomie, která tyto úřady umístila do vztahu právní podřízenosti vůči moci výkonné, a vystavila je tak riziku, že se na ně v rámci přijímání rozhodnutí o vydání evropského zatýkácího rozkazu budou vztahovat individuální příkazy nebo pokyny ze strany této moci výkonné.
- 49 V Unii práva přitom požadavek nezávislosti soudů brání tomu, aby soudy byly hierarchicky vázány nebo komukoli podřízeny a přijímaly příkazy či pokyny jakéhokoliv původu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 44; rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 63, jakož i rozsudek ze dne 21. ledna 2020, Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, bod 57].
- 50 Za těchto podmínek nelze z rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) vyvodit, že systémové nebo celoplošné nedostatky nezávislosti soudní moci vystavujícího členského státu jakkoli závažné mohou samy o sobě postačovat k tomu, aby vykonávající justiční orgán mohl mít za to, že žádný soud tohoto vystavujícího členského státu nespadá pod pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 51 Zadruhé je třeba určit, zda čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, k dispozici důkazy o skutečném nebezpečí porušení základního práva na spravedlivý proces, zaručeného článkem 47 druhým pododstavcem Listiny, a to z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků nezávislosti soudní moci vystavujícího členského státu, může tento vykonávající justiční orgán vycházet z předpokladu, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že tato osoba bude vystavena takovému nebezpečí, pokud bude do vystavujícího členského státu předána, aniž by orgán provedl konkrétní a přesné ověření, které by zohlednilo zejména osobní situaci této osoby, povahu dotčeného trestného činu a skutkové okolnosti, za nichž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán.
- 52 V této souvislosti je třeba připomenout, že v rozsudku ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 79), Soudní dvůr rozhodl, že čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, proti níž je vydán evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání, má důkazy, jako jsou důkazy uvedené v odůvodněném návrhu Komise přijatém podle čl. 7 odst. 1 SEU, které mohou prokazovat existenci skutečného nebezpečí porušení základního práva na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu, musí uvedený orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda s ohledem na osobní situaci této osoby, povahu protiprávního jednání, za které je stíhána, a skutkové

okolnosti, za nichž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, a vzhledem k informacím od vystavujícího členského státu poskytnutým na základě čl. 15 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do posledně uvedeného členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí.

- 53 Z toho vyplývá, že možnost odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, jak byl vyložen v uvedeném rozsudku, předpokládá provedení dvoufázového přezkumu.
- 54 V rámci první fáze musí justiční orgán vykonávající daný evropský zatýkácí rozkaz určit, zda existují objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které mají prokázat existenci skutečného nebezpečí porušení základního práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, a to z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for and Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 61].
- 55 V rámci druhé fáze musí tento orgán konkrétně a přesně ověřit, do jaké míry mohou mít tyto nedostatky dopad na úrovni soudů tohoto členského státu příslušných v případě řízení, která se budou na vyžádanou osobu vztahovat, a zda vzhledem k osobní situaci této osoby, k povaze trestného činu, za který je stíhána a ke skutkovým okolnostem, za nichž byl vydán tento zatýkácí rozkaz, a s přihlédnutím k informacím případně poskytnutým vystavujícím členským státem na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do posledně uvedeného členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 74 až 77].
- 56 Je třeba zdůraznit, jak bylo uvedeno v bodech 53 až 55 tohoto rozsudku, že obě fáze tohoto přezkumu zahrnují analýzu informací získaných na základě různých kritérií, takže tyto fáze nemohou splývat.
- 57 V této souvislosti je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584, provádění mechanismu evropského zatýkácího rozkazu může být pozastaveno pouze v případě závažného a trvajícího porušení hodnot uvedených v článku 2 SEU, včetně zásad právního státu, ze strany členského státu, zjištěného Evropskou radou na základě čl. 7 odst. 2 SEU, s důsledky stanovenými v odstavci 3 tohoto článku.
- 58 Soudní dvůr tedy rozhodl, že pouze v případě takového rozhodnutí Evropské rady, jako je rozhodnutí uvedené v předchozím bodě, následovaného pozastavením uplatňování rámcového rozhodnutí 2002/584 ve vztahu k příslušnému členskému státu ze strany Rady, je vykonávající justiční orgán povinen automaticky odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu vydaného uvedeným členským státem, aniž musí provést jakékoliv konkrétní posouzení skutečného nebezpečí, které může mít vliv na podstatu základního práva dotyčné osoby na spravedlivý proces [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 72].
- 59 Připustit, že takové systémové nebo celoplošné nedostatky, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu, ať jsou jakkoli závažné, umožňují předpokládat, že ve vztahu k osobě, proti níž je vydán evropský zatýkácí rozkaz, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že tato osoba bude vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces, pokud bude do vystavujícího členského státu předána, což by odůvodňovalo odmítnutí výkonu tohoto zatýkácího rozkazu, by přitom vedlo k automatickému odmítnutí výkonu jakéhokoli zatýkácího rozkazu vydaného tímto členským státem, a tedy k faktickému pozastavení provádění mechanismu evropského zatýkácího rozkazu ve vztahu k těmto členským státům, ačkoli Evropská rada ani Rada nepřijaly rozhodnutí uvedená v předchozím bodě.

- 60 V důsledku toho při neexistenci takových rozhodnutí platí, že i když byly justičním orgánem vykonávajícím evropský zatýkací rozkaz zjištěny důkazy o systémových nebo celoplošných nedostacích, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu, nebo důkazy o prohloubení takových nedostatků, což musí vést tento orgán k obezřetnosti, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 76 svého stanoviska, nemůže se tento orgán omezit pouze na toto zjištění a upustit od provedení druhé fáze přezkumu uvedeného v bodech 53 až 55 tohoto rozsudku.
- 61 Je totiž na tomto orgánu, aby v rámci této druhé fáze posoudil, případně i v souvislosti s prohloubením nedostatků, zda s ohledem na osobní situaci osoby, o jejíž předání se jedná v rámci příslušného evropského zatýkacího rozkazu, na povahu trestného činu, za který je stíhána a s ohledem na takové skutkové okolnosti, za nichž byl vydán tento zatýkací rozkaz, jako jsou prohlášení orgánů veřejné moci, která by mohla zasáhnout do způsobu, jakým má být řešen konkrétní případ, a s přihlédnutím k informacím, které orgánu mohly být sděleny vystavujícím justičním orgánem na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do tohoto členského státu hrozí uvedené osobě skutečné nebezpečí porušení jejího práva na spravedlivý proces. Je-li tomu tak, vykonávající justiční orgán se musí podle čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí zdržet provádění příslušného evropského zatýkacího rozkazu. V opačném případě musí tento rozkaz vykonat v souladu se zásadou stanovenou v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 62 V této souvislosti je třeba dodat, že účelem mechanismu evropského zatýkacího rozkazu je zejména boj proti nepotrestání vyžádané osoby, která se nachází na jiném území, než na kterém údajně spáchala trestný čin [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon doplňujícího trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 39].
- 63 Tento účel brání tomu, aby byl čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že existence nebo prohloubení systémových či celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci v členském státu, sama o sobě postačuje k odůvodnění odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného justičním orgánem tohoto členského státu.
- 64 Takový výklad by s sebou totiž nesl vysoké riziko nepotrestání osob, které se pokoušejí uniknout spravedlnosti poté, co byly odsouzeny nebo jsou podezřelé ze spáchání trestného činu, přestože neexistují skutečnosti týkající se osobní situace těchto osob, z nichž by bylo možné dovodit, že by v případě jejich předání do členského státu, který vydal příslušný evropský zatýkací rozkaz, byly vystaveny skutečnému nebezpečí porušení jejich základního práva na spravedlivý proces.
- 65 Pokud jde o otázku, zda vykonávající justiční orgán musí případně zohlednit systémové nebo celoplošné nedostatky, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu, k nimž by došlo po vydání evropského zatýkacího rozkazu, který má být vykonán, je třeba připomenout, že podle čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 může členský stát vydat evropský zatýkací rozkaz proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
- 66 V případě evropského zatýkacího rozkazu vydaného členským státem, aby bylo dosaženo předání vyžádané osoby za účelem trestního stíhání, o jaký se jedná ve věci v původním řízení C-354/20 PPU, musí vykonávající justiční orgán konkrétně a přesně posoudit, zda za okolností projednávané věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že po předání bude tato osoba vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces, k čemuž musí přezkoumat zejména, do jaké míry mohou mít systémové nebo celoplošné nedostatky, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu, dopad na úrovni soudů tohoto členského státu příslušných v případě řízení, která se budou na uvedenou osobu vztahovat [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 68 a 74]. Tento přezkum tudíž znamená, že bude zohledněn dopad takových nedostatků, k nimž došlo po vydání příslušného evropského zatýkacího rozkazu.

- 67 Tak tomu bude i v případě evropského zatýkacího rozkazu vydaného členským státem, aby bylo dosaženo předání vyžádané osoby za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud bude proti této osobě po jejím případném předání probíhat nové soudní řízení, případně z důvodu podání opravného prostředku proti výkonu tohoto trestu odnětí svobody nebo výkonu tohoto ochranného opatření nebo proti soudnímu rozhodnutí, jehož výkon je předmětem tohoto evropského zatýkacího rozkazu.
- 68 V tomto druhém případě však musí vykonávající justiční orgán rovněž přezkoumat, do jaké míry systémové nebo celoplošné nedostatky, které existovaly ve vystavujícím členském státu v okamžiku vydání evropského zatýkacího rozkazu, za okolností projednávané věci ovlivnily nezávislost soudu tohoto členského státu, který uložil trest či ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody, jehož výkon je předmětem tohoto evropského zatýkacího rozkazu.
- 69 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na položené otázky tak, že čl. 6 odst. 1 a čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládány v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, k dispozici důkazy o systémových nebo celoplošných nedostacích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státu, které existovaly v okamžiku vydání evropského zatýkacího rozkazu nebo nastaly po jeho vydání, nemůže takový orgán odeprít postavení „vystavujícího justičního orgánu“ soudu, který vydal uvedený zatýkací rozkaz, a nemůže vycházet z předpokladu, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání osoby do tohoto členského státu bude tato osoba vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces zaručeného článkem 47 druhým pododstavcem Listiny, aniž by byl povinen provést konkrétní a přesné ověření, které zohlední zejména osobní situaci této osoby, povahu dotčeného trestného činu, jakož i takové skutkové okolnosti, za nichž byl vydán uvedený zatýkací rozkaz, jako jsou prohlášení orgánů veřejné moci, která by mohla zasáhnout do způsobu, jakým má být řešen konkrétní případ.

K nákladům řízení

- 70 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 6 odst. 1 a čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládány v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, k dispozici důkazy o systémových nebo celoplošných nedostacích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státu, které existovaly v okamžiku vydání evropského zatýkacího rozkazu nebo nastaly po jeho vydání, nemůže takový orgán odeprít postavení „vystavujícího justičního orgánu“ soudu, který vydal uvedený zatýkací rozkaz, a nemůže vycházet z předpokladu, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání osoby do tohoto členského státu bude tato osoba vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 47 druhým pododstavcem Listiny, aniž by byl povinen provést konkrétní a přesné ověření, které zohlední zejména osobní situaci této osoby, povahu dotčeného trestného činu, jakož i takové skutkové okolnosti, za nichž byl vydán uvedený zatýkací rozkaz, jako jsou prohlášení orgánů veřejné moci, která by mohla zasáhnout do způsobu, jakým má být řešen konkrétní případ.

Podpisy